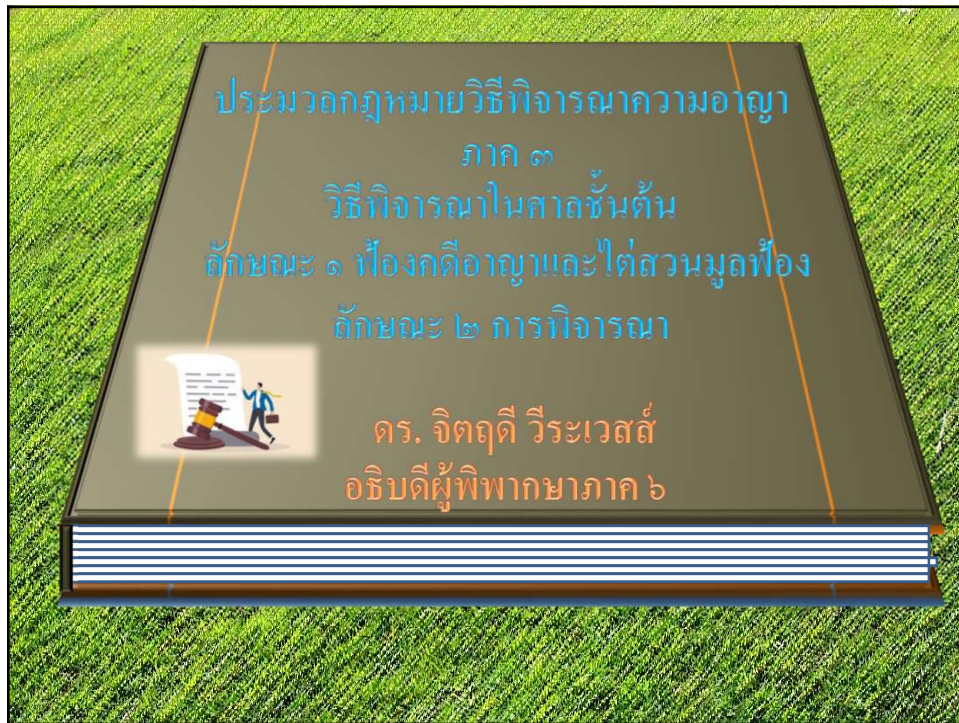

 การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

๑. หลักเกณฑ์การขานัดของโจทก์ (บรรยายในครั้งที่แล้ว)
๒. หลักเกณฑ์การร้องขอให้ศาลยกคดีของโจทก์ขึ้นไต่สวนมูลฟ้อง หรือพิจารณา หรือตรวจพยานหลักฐานใหม่

 มาตรา ๑๖๖ วรรคสอง บัญญัติว่า “คดีที่ศาลได้ยกฟ้องดังกล่าวแล้ว ถ้าโจทก์มาร้องภายในสิบห้าวัน นับแต่วันศาลยกฟ้องนั้น โดยแสดงให้เห็นได้ว่ามีเหตุสมควรจึงมาไม่ได้ ก็ให้ศาลยกคดีนั้นขึ้นไต่สวนมูลฟ้องใหม่”

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

วรรคสอง ของมาตรา ๑๖๖ นี้ สามารถนำไปใช้บังคับแก่
การพิจารณาและตรวจพยานหลักฐานได้โดยอนุโลมด้วย
ทั้งนี้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๑ และ ๑๗๓/๒ วรรคหนึ่ง

ฉะนั้น หากศาลยกฟ้องโจทก์เพราะโจทก์ไม่มาตาม
กำหนดในวันนัดไต่สวนมูลฟ้อง วันนัดพิจารณา หรือวัน
นัดตรวจพยานหลักฐาน โจทก์ย่อมมีสิทธิร้องขอให้ศาลยก
คดีขึ้นไต่สวนมูลฟ้อง พิพิจารณา หรือตรวจพยานหลักฐาน
ใหม่ได้

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

การที่ศาลจะยกคดีขึ้นดำเนินกระบวนการพิจารณา
ใหม่นั้น ต้องเป็นคดีที่ศาลยกฟ้องเพราะโจทก์ขาด
นัด โดยโจทก์ต้องร้องขอต่อศาลภายใน ๑๕ วัน
นับแต่วันที่ศาลพิพากษายกฟ้อง และต้องแสดง
เหตุผลสมควรต่อศาลว่าเพราะเหตุใดจึงมาศาลในวัน
นัดดังกล่าวไม่ได้ให้ครบถ้วน ขาดอย่างใดอย่าง
หนึ่งไม่ได้

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

(๒.๑) ต้องเป็นคดีที่ศาลยกฟ้องเพราะโจทก์ขานัดตาม
ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ วรรคหนึ่ง

💖 การยกฟ้องต้องเป็นกรณีที่โจทก์ไม่มาศาลในวันนัด
ไต่สวนมูลฟ้อง วันนัดพิจารณา หรือวันนัดตรวจ
พยานหลักฐานเท่านั้น

💖 หากถูกยกฟ้องเพราะเหตุอย่างอื่นนอกเหนือจากเหตุ
ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ โจทก์ย่อมไม่อาจร้องขอให้ยกคดี
ขึ้นดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ได้

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๓๓๘/๒๕๒๘

โจทก์และพยานโจทก์ไม่มาศาล แต่ทนายโจทก์มอบฉันทะให้
เสมียนทนายนำคำร้องมายื่นต่อศาลขอเลื่อนการไต่สวนมูล
ฟ้อง ศาลชั้นต้นไม่อนุญาตให้เลื่อนและถือว่าโจทก์ไม่มี
พยานมาเพื่อไต่สวนให้เห็นว่าคดีโจทก์มีมูลและพิพากษายก
ฟ้อง ดังนี้ โจทก์จะมาร้องขอให้ยกคดีขึ้นไต่สวนมูลฟ้องใหม่
ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ มิได้ เพราะมิใช่เป็นกรณีที่ศาลยก
ฟ้องเพราะเหตุโจทก์ไม่มาศาลตามกำหนดนัด

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๔๕/๒๕๓๖

ศาลชั้นต้นนัดสืบพยานโจทก์ได้ ๒ นัด และสืบพยานโจทก์ได้ ๓ ปากแล้ว ในนัดต่อมาทนายโจทก์ยื่นคำร้องขอเลื่อนคดีอ้างว่าป่วย จำเลยคัดค้านว่ามีได้ป่วยจริง ศาลชั้นต้นให้จำศาลไปตรวจสอบอาการของทนายโจทก์แต่ไม่พบ จึงมีคำสั่งยกคำร้องขอเลื่อนคดีและถือว่าโจทก์ไม่มีพยานมาสืบ ให้งดสืบพยานโจทก์แล้วนัดสืบพยานจำเลย มิใช่กรณีศาลมีคำสั่งตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖, ๑๘๑ เพราะเป็นเรื่องโจทก์ขอเลื่อนคดีแล้วศาลไม่ให้เลื่อน หากโจทก์ไม่มาตามนัดศาลจึงยกฟ้องไม่

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

หมายเหตุ เมื่อการที่โจทก์ไม่มาศาลเข้าเกณฑ์ที่ศาลจะยกฟ้องโจทก์ได้แล้วตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ แต่ศาลกลับยกฟ้องโดยถือว่าโจทก์ไม่มีพยานมาสืบ เช่นนี้ โจทก์ยังมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้พิจารณาใหม่ได้ (ฎีกาที่ ๗๗๒/๒๕๒๘)

การขาดนัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๓๗๓๖/๒๕๕๑

ผู้ร้องไม่มาศาลในวันนัดไต่สวนคำร้องขอคืนของกลาง กรณีจึงต้องด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ ประกอบมาตรา ๑๘๑ ศาลชั้นต้นชอบที่จะยกคำร้องและผู้ร้องมีสิทธิที่จะยื่นคำร้องขอให้ยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ได้ ฉะนั้น การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าผู้ร้องทราบนัดแล้วไม่มาศาล ถือว่าผู้ร้องไม่มีพยานมาศาลและให้ยกคำร้องจึงเป็นการไม่ชอบ แม้ศาลชั้นต้นจะยกคำร้องของผู้ร้องโดยถือว่าผู้ร้องไม่มีพยานมาสืบ ก็ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้ร้องที่จะยื่นคำร้องขอให้ยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ และเมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่แล้ว จึงไม่มีเหตุที่จะเพิกถอนคำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าว

การขาดนัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

(๒.๒) กรณีโจทก์ไม่ทราบกำหนดนัดโดยชอบจึงมิได้มาศาล แต่ศาลยกฟ้อง โจทก์ไม่อยู่ในบังคับที่จะขอให้พิจารณาใหม่ภายใน ๑๕ วัน โจทก์จึงอุทธรณ์คำพิพากษาที่ศาลยกฟ้องได้ (ฎีกาที่ ๑๕๗๐/๒๕๑๕)

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๔๖๒๕/๒๕๔๕

แม้ตามคำร้องของโจทก์จะเป็นเรื่องขอให้ศาลมีคำสั่งเพิกถอนการพิจารณาที่ผิดระเบียบ แต่คำร้องก็ได้กล่าวอ้างถึงเหตุที่การพิจารณาผิดระเบียบว่าเกิดจากการส่งหมายนัดของเจ้าพนักงานศาลไม่ชอบ ไม่อาจถือว่าโจทก์ได้ทราบกำหนดนัดสืบพยานโจทก์ จึงขอให้ศาลกำหนดวันนัดสืบพยานโจทก์ใหม่ ซึ่งแปลได้ว่าโจทก์ประสงค์จะแสดงให้ศาลเห็นได้ว่ามีเหตุสมควร จึงมาศาลไม่ได้ และขอให้ศาลยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๑๘๑ และการที่ศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์เพราะโจทก์ไม่มาศาลตามกำหนดนัดโดยโจทก์ไม่ทราบกำหนดวันนัดสืบพยานโจทก์ จึงไม่อยู่ในบังคับที่โจทก์จะต้องร้องขอให้ศาลยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ศาลยกฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๑๘๑

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๕๖๓/๒๕๖๔

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓/๒ วรรคหนึ่ง ตอนท้ายบัญญัติว่า ในกรณีที่โจทก์ไม่มาศาลในวันตรวจพยานหลักฐานให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๖๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม ดังนั้น หากโจทก์ทราบนัดโดยชอบแล้ว แต่ไม่มาศาลในวันนัดตรวจพยานหลักฐาน จึงชอบที่ศาลชั้นต้นจะยกฟ้องโจทก์ตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ แต่ตามคำร้องขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒ และให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ของโจทก์อ้างถึงเหตุที่ไม่มาศาลว่าเจ้าหน้าที่ศาลได้โทรศัพท์แจ้งทนายโจทก์ว่า คณะผู้พิพากษาศาลฎีกา ให้ยกเลิกวันนัดที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒ และเลื่อนวันนัดตรวจพยานหลักฐานไปวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๖๒ โดยมีภาพหน้าจอคอมพิวเตอร์ระบบติดตามสำนวนคดีของศาลชั้นต้นเป็นหลักฐาน...

การขาดนัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

...อันเป็นการโต้แย้งว่าเหตุที่โจทก์ไม่มาศาลตามวันที่ได้นัดไว้เพราะวันนัดดังกล่าวถูกยกเลิกแล้ว ซึ่งหากเป็นความจริงย่อมไม่อาจถือได้ว่าโจทก์ไม่มาศาลในวันนัดตรวจพยานหลักฐาน และกรณีดังกล่าวไม่อยู่ในบังคับที่โจทก์ต้องร้องขอให้ศาลยกคดีขึ้นพิจารณาภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ศาลยกฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๑๗๓/๒ วรรคหนึ่ง ศาลชั้นต้นชอบที่จะไต่สวนคำร้องของโจทก์เสียก่อนจึงจะวินิจฉัยได้ว่าที่โจทก์ไม่มาศาลนั้นมีเหตุอันสมควรหรือไม่ ที่ศาลอุทธรณ์ยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่สั่งยกคำร้องขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒ และให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีใหม่ โดยให้ศาลชั้นต้นไต่สวนคำร้องดังกล่าวแล้วมีคำสั่งใหม่ตามรูปคดี จึงชอบแล้ว

การขาดนัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

(๒.๓) โจทก์ต้องร้องขอให้ศาลยกคดีขึ้นไต่สวนมูลฟ้อง หรือพิจารณา หรือตรวจพยานหลักฐานใหม่ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ศาลยกฟ้อง

💖 กรอบเวลาที่โจทก์จะยื่นคำร้องขอให้ไต่สวนมูลฟ้อง พิจารณา หรือตรวจพยานหลักฐานใหม่นั้นคือภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ศาลยกฟ้อง มิใช่ นับแต่วันที่โจทก์ทราบคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาล

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกฟ้องเมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๓๗ แต่โจทก์มายื่นคำร้องขอเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๓๗ จึงเป็นการเกินกำหนดเวลา แม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้ตามที่โจทก์อ้างในคำร้องว่า ผู้รับมอบอำนาจโจทก์จดวันนัดผิดและแจ้งให้ทนายโจทก์ทราบ ก็ไม่ใช่เหตุที่โจทก์จะไม่ต้องยื่นคำร้องภายใน ๑๕ วัน (ฎีกาที่ ๒๕๕๕/๒๕๓๘)

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

(๒.๔) การที่ศาลยกฟ้องเพราะโจทก์ไม่มาตามกำหนดนัด โจทก์ต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายโดยร้องขอให้พิจารณาใหม่เสียก่อน ถ้าศาลไม่อนุญาต โจทก์จึงจะอุทธรณ์คำสั่งนั้นได้

หากโจทก์ข้ามขั้นตอนดังกล่าว ศาลอุทธรณ์อาจไม่รับวินิจฉัย เนื่องจากไม่มีข้อเท็จจริงที่จะวินิจฉัยให้

การขาดนัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๑๐๘/๒๕๒๕

เมื่อโจทก์ประสงค์ให้ศาลชั้นต้นยกคดีของโจทก์ซึ่งถูกยกฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ วรรคหนึ่ง ขึ้นได้ส่วนมูลฟ้องใหม่ โจทก์ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๖๖ วรรคสอง ก่อน โดยทำเป็นคำร้องยื่นต่อศาลชั้นต้นเพื่อศาลจะได้ไต่สวนคำร้องให้ปรากฏข้อเท็จจริงในสำนวนว่ามีเหตุสมควรที่โจทก์มาศาลไม่ได้ตามกำหนดนัดดังที่กล่าวอ้างหรือไม่ แล้วจึงจะพิจารณาสั่งได้โดยถูกต้อง การที่โจทก์กลับยื่นอุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์สั่งให้ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องโดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าข้อกล่าวอ้างของโจทก์ดังกล่าวเป็นความจริงเพียงใดหรือไม่ ศาลอุทธรณ์ย่อมไม่อาจวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ได้เพราะไม่มีข้อเท็จจริงที่จะวินิจฉัยให้ ฉะนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ยกอุทธรณ์ของโจทก์โดยวินิจฉัยว่าเป็นการปฏิบัติข้ามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้ จึงชอบแล้ว

การขาดนัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

หมายเหตุ กรณีที่ศาลยกฟ้องเพราะโจทก์ไม่มาศาล ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ วรรคหนึ่ง อยู่ภายใต้บังคับบทบัญญัติลักษณะอุทธรณ์ฎีกาด้วย

ฎีกาที่ ๔๕๒๘/๒๕๔๑

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์เพราะโจทก์ไม่มาศาลตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ วรรคหนึ่ง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จึงเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ ย่อมต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

แต่การที่ศาลชั้นต้นยกคำร้องโจทก์ โดยไม่อนุญาตให้ยกคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ โจทก์อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวและศาลอุทธรณ์พิพากษายืน เช่นนี้ มิใช่กรณียกฟ้อง จึงไม่อยู่ในบังคับ ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ฎีกาที่ ๕๒๘๐/๒๕๕๑

คดีนี้เป็นเรื่องที่โจทก์ขอให้ยกคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องและศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ดังนี้ จึงไม่ใช่กรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์แต่ประการใด จะนำบทบัญญัติมาตรา ๒๒๐ แห่ง ป.วิ.อ. มาบังคับแก่กรณีเช่นนี้หาได้ไม่

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

(๒.๕) โจทก์ต้องแสดงให้เห็นว่ามีเหตุสมควรที่ทำให้โจทก์มาศาลไม่ได้
✿ บางครั้งการที่โจทก์ไม่สามารถมาศาลตามกำหนดนัดได้นั้น อาจเพราะมีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ตามสภาวะการณ์ของโจทก์แต่ละคน และแต่ละคดี ฉะนั้น กฎหมายจึงเปิดโอกาสให้โจทก์สามารถที่จะยื่นคำร้องขอให้พิจารณาใหม่ได้ ซึ่งคำร้องนั้นต้องแสดงให้เห็นว่ามีเหตุสมควร เช่นใดจึงทำให้โจทก์มาศาลไม่ได้เป็นสำคัญ แต่ก็ไม่ถึงขนาดต้องเป็นเหตุสุดวิสัยตาม ป.พ.พ. มาตรา ๘ เช่น

✿ โจทก์มาศาลช้าไปครึ่งชั่วโมงเพราะเหตุขัดข้องการจราจรติดขัดกว่าปกติเนื่องจากฝนตกหนักและน้ำท่วม ถือว่ามีเหตุอันสมควร (ฎีกาที่ ๖๔/๒๕๒๑)

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

กรณีมีเหตุสมควร

โจทก์และทนายโจทก์มาศาลตามกำหนดนัดแล้ว แต่คิดว่าศาลคงเลื่อนคดีเพราะจำเลยไม่มา ทนายโจทก์จึงไปว่าความอีกศาลหนึ่ง ส่วนโจทก์แยกไปทำธุระโดยไม่ได้แจ้งเจ้าหน้าที่หรือขออนุญาตจากศาล กรณีจึงมีเหตุสมควรที่จะยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ได้ (ฎีกาที่ ๓๖๗/๒๕๓๐)

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

คำร้องของโจทก์ได้แสดงเหตุยืนยันว่าโจทก์ได้มาศาลตามกำหนดนัดแล้ว เพียงแต่โจทก์ยังติดการดำเนินคดีอาญาอื่นซึ่งศาลได้นัดพิจารณาไว้ในวันเวลาเดียวกันก่อนเสร็จแล้วจึงจะมาดำเนินคดีนี้ต่อไป ซึ่งหากเป็นความจริงตามคำร้องก็นับว่ามีเหตุสมควรที่โจทก์ไม่ได้มาดำเนินคดีนี้ตามกำหนดนัด ศาลชอบที่จะไต่สวนคำร้องของโจทก์เสียก่อนจึงจะวินิจฉัยได้ว่าที่โจทก์ไม่มาดำเนินคดีนี้ตามกำหนดนัดมีเหตุสมควรหรือไม่ (ฎีกาที่ ๔๓๖๖/๒๕๔๗)

การขาดนัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

กรณีไม่มีเหตุสมควร

A เป็นความบกพร่องของทนายโจทก์ที่นัดซ้อนกับคดีอื่น (ฎีกาที่ ๑๘๔๗/๒๕๕๐)

B โจทก์จดจำวันนัดสืบพยานโจทก์คลาดเคลื่อน เป็นความผิดพลาดจากความไม่รอบคอบและประมาทเลินเล่อของโจทก์เอง ไม่มีเหตุสมควรที่จะยกคดีของโจทก์ขึ้นพิจารณาใหม่ (ฎีกาที่ ๕๒๘๐/๒๕๕๑ และที่ ๗๒๔/๒๕๕๘)

การขาดนัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๒๗/๒๕๖๕

การส่งหมายนัดไต่สวนมูลฟ้องให้โจทก์โดยวิธีปิดหมายเป็นการส่งตามภูมิลำเนาของโจทก์ที่ระบุไว้ในฟ้องโดยชอบด้วยกฎหมาย การที่โจทก์ย้ายภูมิลำเนาของโจทก์ไปอยู่ที่อื่น แต่ไม่ได้แจ้งเรื่องการย้ายภูมิลำเนาหรือการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ให้ศาลทราบ ถือว่าเป็นความผิดของโจทก์เอง ไม่มีผลทำให้การส่งหมายเสียไป เมื่อโจทก์ไม่มาศาลตามกำหนดนัดในวันนัดไต่สวนมูลฟ้องโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องหรือขอเลื่อนคดี ศาลชั้นต้นชอบที่จะพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ ไม่มีเหตุที่จะยกคดีขึ้นพิจารณาไต่สวนมูลฟ้องใหม่ (เป็นกรณีที่ศาลฎีกาให้ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องในความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๓ แล้วมีคำสั่งหรือคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดี ศาลชั้นต้นจึงส่งหมายแจ้งวันนัดไต่สวนมูลฟ้องให้โจทก์ทราบตามภูมิลำเนาของโจทก์ที่ระบุในฟ้อง)

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๓๕๐/๒๕๔๔

ทนายโจทก์ทราบวันนัดสืบพยานโจทก์โดยชอบแล้ว แต่มาถึงศาลชั้นต้นเลยกำหนดนัดไปแล้วหนึ่งชั่วโมงครึ่ง เนื่องจากรถยนต์ของทนายโจทก์ขัดข้อง ซึ่งทนายโจทก์สามารถจอดรถไว้ข้างทางแล้วรีบโทรศัพท์แจ้งศาลทราบทันที หรือมิฉะนั้นก็รีบเดินทางมาศาลด้วยรถยนต์รับจ้างได้ แต่ทนายโจทก์มิได้ดำเนินการดังกล่าวแต่อย่างใด แสดงให้เห็นว่าทนายโจทก์ไม่เอาใจใส่หรือเล็งเห็นถึงความสำคัญในเวลานัดของศาล กรณีไม่มีเหตุสมควรให้ยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

๓. หลักเกณฑ์การตัดอำนาจของโจทก์ที่จะฟ้องจำเลยในเรื่องเดียวกันนั้นอีก

 มาตรา ๑๖๖ วรรคสาม บัญญัติว่า “ในคดีที่ศาลยกฟ้องดังกล่าวแล้ว จะฟ้องจำเลยในเรื่องเดียวกันนั้นอีกไม่ได้ แต่ถ้าศาลยกฟ้องเช่นนี้ในคดีซึ่งราษฎรเท่านั้นเป็นโจทก์ ไม่ตัดอำนาจพนักงานอัยการฟ้องคดีนั้นอีก เว้นแต่จะเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว”

การขาดนัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

 หากพิจารณาถึงคดีที่ศาลยกฟ้องโจทก์เพราะไม่มาตามกำหนดนัด จะเห็นได้ว่า ยังไม่มีการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีเลย จึงถือไม่ได้ว่าศาลยกฟ้องโดยมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้อง อันจะทำให้สิทธิในคดีอาญามาฟ้องระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๕ (๔) ซึ่งโจทก์สามารถฟ้องจำเลยใหม่ได้

 แต่ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ วรรคสาม เป็นบทบัญญัติตัดอำนาจฟ้องโจทก์ว่า ถ้าโจทก์ถูกศาลยกฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ วรรคหนึ่ง แล้วโจทก์ (หมายถึงพนักงานอัยการและราษฎรที่เป็นโจทก์) จะฟ้องจำเลยในเรื่องเดียวกันนั้นอีกไม่ได้ ยกเว้น ถ้าคดีที่ศาลยกฟ้องนั้นเป็นคดีอาญาแผ่นดินที่ราษฎรเป็นโจทก์ ย่อมไม่ตัดอำนาจพนักงานอัยการที่จะฟ้องคดีนั้นอีก

การขาดนัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

ดังนั้น ถ้าคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์และถูกยกฟ้องตามมาตรา ๑๖๖ วรรคหนึ่ง นี้ เป็นความผิดต่อส่วนตัว พนักงานอัยการย่อมไม่มีอำนาจที่จะฟ้องจำเลยในเรื่องเดียวกันนั้นอีก แม้ว่าราษฎรกับพนักงานอัยการจะแยกฟ้องคนละสำนวนกันก็ตาม

การขานัดของโจทก์ในคดีอาญา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๘๑๖/๒๕๒๓

โจทก์ร่วมเคยเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยในมูลกรณีเดียวกันกับคดีนี้มาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ในคดีนั้นโจทก์ร่วมไม่มาตามกำหนดนัดในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง ศาลพิพากษายกฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๖ ผลแห่งคดีที่โจทก์ร่วมยื่นฟ้องจำเลยดังกล่าว นั้น ทำให้โจทก์ร่วมจะฟ้องจำเลยเรื่องเดียวกันอีกไม่ได้ เมื่อเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัวย่อมตัดอำนาจฟ้องของพนักงานอัยการตามมาตรา ๑๖๖ วรรคท้าย สิทธิของพนักงานอัยการที่ยื่นฟ้องจำเลยในมูลกรณีเดียวกันไว้แล้วเป็นอันระงับไปโดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าพนักงานอัยการฟ้องก่อนหรือหลังจากที่ศาลยกฟ้องคดีของโจทก์ร่วม เมื่อพนักงานอัยการถูกตัดอำนาจฟ้องย่อมจะดำเนินคดีต่อไปไม่ได้ ต้องยกฟ้องของโจทก์และโจทก์ร่วม

วิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การพิจารณาและสืบพยานในศาล ให้ทำโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลย เว้นแต่บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

เมื่อโจทก์หรือทนายโจทก์และจำเลยมาอยู่ต่อหน้าศาลแล้ว และศาลเชื่อว่าเป็นจำเลยจริงให้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง และถามว่าได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง คำให้การของจำเลยให้จดไว้ ถ้าจำเลยไม่ยอมให้การ ก็ให้ศาลจดรายงานไว้และดำเนินการพิจารณาต่อไป

วิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น

ในการสืบพยาน เมื่อได้พิเคราะห์ถึงเพศ อายุ ฐานะ สุขภาพอนามัย ภาวะแห่งจิตของพยานหรือความเกรงกลัว ที่พยานมีต่อจำเลยแล้ว จะดำเนินการโดยไม่ให้พยาน เเพชิญหน้าโดยตรงกับจำเลยก็ได้ ซึ่งอาจกระทำโดยการใช้ โทรทัศน์วงจรปิด สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีอื่นตามที่ กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา และจะให้ สอบถามผ่านนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคล อื่นที่พยานไว้วางใจด้วยก็ได้

วิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น

ในการสืบพยาน ให้มีการบันทึกคำเบิกความพยานโดยใช้วิธีการ บันทึกลงในวัสดุ ซึ่งสามารถถ่ายทอดออกเป็นภาพและเสียงซึ่ง สามารถตรวจสอบถึงความถูกต้องของการบันทึกได้ และให้ศาล อุทธรณ์ศาลฎีกาใช้การบันทึกดังกล่าวประกอบการพิจารณาคดีด้วย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบังคับของ ประธานศาลฎีกา

ข้อบังคับของประธานศาลฎีกาตามวรรคสามและวรรคสี่ เมื่อ ได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาและประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

วิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ วรรค
หนึ่ง บัญญัติว่า “การพิจารณา
และสืบพยานในศาล ให้ทำโดย
เปิดเผยต่อหน้าจำเลย เว้นแต่
บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น”

วิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น

๑. การพิจารณาและการสืบพยานในศาลต้องทำโดยเปิดเผยและต่อหน้า
จำเลย

หลัก การพิจารณาและสืบพยานในศาลไม่ว่าจะเป็นการสืบพยานโจทก์
พยานโจทก์ร่วม หรือสืบพยานจำเลยจะต้องกระทำโดยเปิดเผยต่อหน้า
จำเลยทั้งสิ้น มิฉะนั้น กระบวนพิจารณาดังกล่าวไม่ชอบ ซึ่งปัญหานี้เป็น
ปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลสูงมีอำนาจหยิบ
ยกขึ้นวินิจฉัยและยกคำพิพากษาของศาลล่างได้ โดยให้ดำเนินกระบวน
พิจารณาในชั้นตอนที่ใหม่แล้วมีคำพิพากษาต่อไปตามรูปคดี
(ฎีกาที่ ๖๕๑/๒๕๔๕, ๑๘๕๘/๒๕๕๔ และที่ ๑๒๑๕๓/๒๕๕๕)

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย

(๑.๑) หากไม่เป็นไปตามข้อยกเว้นที่กฎหมายบัญญัติให้พิจารณาลับหลังจำเลยแล้ว แม้จำเลยจะให้ความยินยอมก็จะพิจารณาลับหลังจำเลยไม่ได้ (ฎีกาที่ ๑๘๕๘/๒๕๕๔)

(๑.๒) หากระหว่างพิจารณามีจำเลยบางคนหลบหนี เมื่อได้ตัวมา ศาลจะนำคำเบิกความของพยานที่เบิกความไปแล้วมาใช้ยืนยันจำเลยคนที่หลบหนีไม่ได้ ต้องสืบพยานทั้งหมดต่อหน้าจำเลยที่ได้ตัวมาศาลใหม่ (ฎีกาที่ ๑๓๗๖/๒๕๕๐ และที่ ๕๘๐๐-๕๘๐๒/๒๕๕๑)

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

(๑.๓) การไต่สวนเพื่อลงโทษฐานละเมิดอำนาจศาลไม่จำเป็นต้องกระทำต่อหน้าจำเลย เนื่องจากบทบัญญัติเรื่องละเมิดอำนาจศาลเป็นกฎหมายพิเศษที่ศาลมีอำนาจค้นหาความจริงได้โดยการไต่สวนและไม่จำเป็นต้องกระทำต่อหน้าจำเลย ดังเช่นการพิจารณาคดีอาญาทั่วไป (ฎีกาที่ ๔๙๒๓/๒๕๕๗ และที่ ๑๑๕๙/๒๕๖๖)

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

#

ฎีกาที่ ๔๖๑๗/๒๕๔๗

ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลเป็นความผิดต่อศาล เมื่อปรากฏต่อศาลว่าผู้ใดกระทำความผิดอำนาจศาล จะปรากฏโดยผู้นั้นกระทำต่อหน้าศาลหรือปรากฏจากหลักฐานอื่นใด ศาลก็ย่อมสั่งลงโทษได้ทันทีโดยไม่ต้องแจ้งข้อหาหรือส่งเรื่องให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินการแต่อย่างใด เพียงแต่ศาลเรียกผู้เกี่ยวข้องมาสอบถามให้ได้ความว่าเรื่องเป็นดังที่ปรากฏในเอกสารที่น่าเสนอจริงหรือไม่ ก็สามารถสั่งลงโทษได้ เพราะบทบัญญัติเรื่องละเมิดอำนาจศาลเป็นกฎหมายพิเศษที่ศาลมีอำนาจค้นหาความจริงได้โดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยดังเช่นการพิจารณาคดีอาญาทั่วไป

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

(๑.๔) การที่ศาลเรียกสำนวนการสอบสวนมาจากพนักงานอัยการตามป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๕ มิใช่การพิจารณาและสืบพยาน จึงไม่จำเป็นต้องกระทำต่อหน้าจำเลย (ฎีกาที่ ๕๒๓๘/๒๕๔๗)

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

๒. การเดินเผชิญสืบพยานหลักฐานกระทำลับหลังจำเลยไม่ได้

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อคู่ความที่เกี่ยวข้องร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นเป็นการสมควร ศาลอาจเดินเผชิญสืบพยานหลักฐาน ...”

ศาลจะเดินเผชิญสืบพยานหลักฐานหรือไม่ ถือเป็นดุลพินิจ หากอนุญาตให้เดินเผชิญสืบศาลก็ต้องอยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๑๗๒ และมาตรา ๑๗๒ ทวิ ที่ต้องดำเนินการเดินเผชิญสืบพยานหลักฐานต่อหน้าจำเลย ดังนั้น ผู้พิพากษาที่เดินเผชิญสืบจะเดินเผชิญสืบพยานหลักฐานลับหลังจำเลยไม่ได้ แม้จะโดยอาศัยความยินยอมของจำเลยที่แถลงไม่ตั้งใจไปดูการเดินเผชิญสืบก็ไม่ได้เช่นกัน

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

๓. การสืบพยานประเด็นต้องกระทำต่อหน้าจำเลย เว้นแต่ จำเลย ที่ได้รับอนุญาตให้พิจารณาลับหลังไม่ตั้งใจไปฟังการพิจารณา

มาตรา ๒๓๐ บัญญัติว่า “เมื่อคู่ความที่เกี่ยวข้องร้องขอหรือเมื่อศาลเห็นเป็นการสมควร...หรือเมื่อมีเหตุจำเป็นไม่สามารถนำพยานหลักฐานมาสืบที่ศาลนั้น และการสืบพยานหลักฐานโดยวิธีอื่นไม่สามารถกระทำได้ ศาลมีอำนาจส่งประเด็นให้ศาลอื่นสืบพยานหลักฐานแทน ให้ศาลที่รับประเด็นมีอำนาจและหน้าที่ดังศาลเดิม รวมทั้งมีอำนาจส่งประเด็นต่อไปยังศาลอื่นได้

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

 ภายใต้บังคับมาตรา ๑๗๒ และมาตรา ๑๗๓ ทวิ ให้ส่งสำนวนหรือสำเนาฟ้อง สำเนาคำให้การและเอกสารหรือของกลางเท่าที่จำเป็นให้แก่ศาลที่รับประเด็นเพื่อสืบพยานหลักฐาน หากจำเลยต้องขังอยู่ในระหว่างพิจารณาให้ผู้คุมขังส่งตัวจำเลยไปยังศาลที่รับประเด็น แต่ถ้าจำเลยในกรณีตามมาตรา ๑๗๓ ทวิ ไม่ติดใจไปฟังการพิจารณาจะยื่นคำถามพยานหรือคำแถลงขอให้ตรวจพยานหลักฐานก็ได้ ให้ศาลสืบพยานหลักฐานไปตามนั้น

 เมื่อสืบพยานหลักฐานตามที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้นแล้ว ให้ส่งถ้อยคำสำนวนพร้อมทั้งเอกสารหรือของกลางคืนศาลเดิม”

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

หลัก การสืบพยานประเด็นของศาลที่รับประเด็นก็ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย (จำเลยที่ต้องขังและที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวด้วย) ซึ่งจะเห็นได้จากการที่มาตรา ๒๓๐ วรรคหนึ่ง ระบุให้ศาลที่รับประเด็นมีอำนาจและหน้าที่ดังศาลเดิม และในวรรคสองที่ว่า หากจำเลยต้องขังอยู่ในระหว่างพิจารณาให้ผู้คุมขังส่งตัวจำเลยไปยังศาลที่รับประเด็น ยกเว้นแต่จำเลยที่เข้าเกณฑ์ตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (ที่เพิ่มเติมใหม่) ไม่ติดใจไปฟังการพิจารณา ศาลที่รับประเด็นย่อมมีอำนาจสืบพยานลับหลังจำเลยนั้นได้

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

๔. การสืบพยานทางจอภาพซึ่งถือเสมือนว่าเป็นการเบิกความในห้องพิจารณาของศาล
ต้องกระทำโดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย

มาตรา ๒๓๐/๑ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มิเหตุจำเป็นอันไม่อาจนำพยานมาเบิกความ
ในศาลได้ เมื่อคู่ความร้องขอหรือศาลเห็นสมควร ศาลอาจอนุญาตให้พยานดังกล่าว
เบิกความที่ศาลอื่นหรือสถานที่ทำการของทางราชการหรือสถานที่แห่งอื่นนอกศาล
นั้น โดยจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงในลักษณะการประชุมทางจอภาพได้ ทั้งนี้
ภายใต้การควบคุมของศาลที่มีเขตอำนาจเหนือท้องที่นั้นตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่
กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา โดยได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่
ของศาลฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

การเบิกความตามวรรคหนึ่งให้ถือเสมือนว่าพยานเบิกความในห้องพิจารณาของศาล”

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

การสืบพยานทางจอภาพนี้ พยานอาจเบิกความ
ที่ศาลอื่น สถานที่ทำการของทางราชการ หรือ
สถานที่แห่งอื่นนอกจากศาลนั้น โดยมาตรา
๒๓๐/๑ ถือว่าการเบิกความของพยานผ่านทาง
จอภาพให้ถือเสมือนว่าเบิกความในห้อง
พิจารณาของศาล อันเป็นการพิจารณาที่ต้อง
กระทำโดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลยแล้ว

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

๕. ข้อยกเว้นของการสืบพยานโดยเปิดเผย

(๕.๑) การพิจารณาลับตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๗

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๗ บัญญัติว่า “ศาลมีอำนาจสั่งให้พิจารณาเป็นการลับ เมื่อเห็นสมควรโดยพลการหรือโดยคำร้องขอของกลุ่มความฝ่ายใด แต่ต้องเพื่อประโยชน์แห่งความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันความลับอันเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศมิให้ล่วงรู้ถึงประชาชน”

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

มาตรา ๑๗๘ บัญญัติว่า “เมื่อมีการพิจารณาเป็นการลับ บุคคลเหล่านี้เท่านั้นมีสิทธิอยู่ในห้องพิจารณาได้ คือ

- A โจทก์และทนาย
 - B จำเลยและทนาย
 - C ผู้ควบคุมตัวจำเลย
 - D พยานและผู้ชำนาญการพิเศษ
 - E ล่าม
 - F บุคคลผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องและได้รับอนุญาตจากศาล
 - G พนักงานศาลและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแก่ศาลแล้วแต่จะเห็นสมควร”
- ฉะนั้น แม้ศาลจะสั่งให้พิจารณาลับ แต่การพิจารณาและสืบพยานนั้นก็ยังต้องกระทำต่อหน้าจำเลย เพียงแต่ได้รับยกเว้นไม่ต้องทำโดยเปิดเผยเท่านั้น

การพิจารณาและการสืบพยานต้องทำ โดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๗๔๐/๒๕๑๘

ศาลชั้นต้นสั่งให้พิจารณานำสืบตัวจำเลยบางคน
เป็นการลับ และห้ามการโฆษณาข้อเท็จจริงได้
ซึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและ
ความปลอดภัยมั่นคงของราชอาณาจักร ศาลไม่
กล่าวถึงรายละเอียดเรื่องราวต่างๆ บุคคลและ
สถานที่ ที่เกี่ยวข้องไว้ในคำพิพากษา

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย

๖. ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลย

(๖.๑) การพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ ทวิ
มาตรา ๑๗๒ ทวิ บัญญัติว่า “ภายหลังที่ศาลได้ดำเนินการตาม
มาตรา ๑๗๒ วรรค ๒ แล้ว เมื่อศาลเห็นเป็นการสมควร เพื่อให้การ
ดำเนินการพิจารณาเป็นไปโดยไม่ชักช้า ศาลมีอำนาจพิจารณาและ
สืบพยานลับหลังจำเลยได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ในคดีมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสิบปี จะมีโทษปรับ
ด้วยหรือไม่ก็ตาม หรือในคดีมีโทษปรับสถานเดียว เมื่อจำเลยมีทนาย
และจำเลยได้รับอนุญาตจากศาลที่จะไม่มาฟังการพิจารณาและการ
สืบพยาน

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๒) ในคดีที่มีจำเลยหลายคน ถ้าศาลพอใจตามคำแถลงของโจทก์ว่า การพิจารณาและการสืบพยานตามที่โจทก์ขอให้กระทำไม่เกี่ยวแก่จำเลยคนใด ศาลจะพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยคนนั้นก็ได้

(๓) ในคดีที่มีจำเลยหลายคน ถ้าศาลเห็นสมควรจะพิจารณาและสืบพยานจำเลยคนหนึ่ง ๆ ลับหลังจำเลยคนอื่นก็ได้

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๔) จำเลยไม่อาจมาฟังการพิจารณาและสืบพยานได้เนื่องจากความเจ็บป่วย หรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่นอันมิอาจก้าวล่วงได้ เมื่อจำเลยมีทนายความ และจำเลยได้รับอนุญาตจากศาลที่จะไม่มาฟังการพิจารณาและสืบพยาน

(๕) ในระหว่างการพิจารณาและสืบพยาน ศาลมีคำสั่งให้จำเลยออกจากห้องพิจารณาเพราะเหตุขัดขวางการพิจารณา หรือจำเลยออกจากห้องพิจารณาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาล

ในคดีที่ศาลพิจารณาและสืบพยานตาม (๒) หรือ (๓) ลับหลังจำเลยคนใด ไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใด ห้ามมิให้ศาลรับฟังการพิจารณาและการสืบพยานที่กระทำลับหลังนั้นเป็นผลเสียหายแก่จำเลยคนนั้น”

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

การที่ศาลจะอนุญาตให้พิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยนั้น ถือเป็น
ดุลพินิจของศาล

 เกณฑ์ตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ (๑) จำกัดเฉพาะคดีมีอัตราโทษจำคุก
อย่างสูงไม่เกินสิบปี จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม หรือในคดีมี
โทษปรับสถานเดียว เมื่อจำเลยมีทนายและจำเลยได้รับอนุญาตจาก
ศาลที่จะไม่มาฟังการพิจารณาและการสืบพยานโจทก์หรือสืบพยาน
จำเลยก็ได้

 ผล แม้การพิจารณาและสืบพยานลับหลังจะเป็นผลเสียหายแก่จำเลยที่ไม่
มาศาล ศาลย่อมมีอำนาจรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากการสืบพยาน
ลับหลังจำเลยคนนั้นได้

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

 ฎีกาที่ ๑๕๑๔๗/๒๕๕๑

ศาลชั้นต้นอนุญาตให้พิจารณาลับหลังจำเลย แต่
ปรากฏว่าโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.
ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๖ (เดิม) ซึ่งมี
อัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน ๑๐ ปี ศาลชั้นต้นจึงไม่
อาจมีคำสั่งอนุญาตให้พิจารณาลับหลังจำเลยและ
ดำเนินกระบวนการพิจารณาอย่างหนึ่งอย่างใดลับหลัง
จำเลยได้ การที่ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณา...

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

...ต่อไปโดยให้ทนายจำเลยแถลงรับข้อเท็จจริงและโจทก์
แถลงไม่สืบพยานปาก อ. นั้น จึงเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ.
มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง, ๑๗๒ ทวิ ที่ศาลชั้นต้นพิพากษา
ลงโทษจำเลยจึงไม่ชอบ และมีผลทำให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๙
ไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อ
กฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความมิได้ฎีกา
ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕
วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

 เกณฑ์ตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ (๒) “ในคดีที่มีจำเลยหลายคน ถ้าศาล
พอใจตามคำแถลงของโจทก์ว่า การพิจารณาและการสืบพยาน
ตามที่โจทก์ขอให้กระทำไม่เกี่ยวแก่จำเลยคนใด ศาลจะพิจารณา
และสืบพยานลับหลังจำเลยคนนั้นก็ได้” สามารถนำไปใช้ได้กับ
คดีอาญาทุกคดี โดยไม่ต้องคำนึงว่าจำเลยจะมีทนายความหรือไม่
เป็นการสืบพยานโจทก์ที่ไม่เกี่ยวกับจำเลยที่ไม่มาศาล

 ผล ห้ามมิให้ศาลรับฟังการพิจารณาและสืบพยานลับหลังนั้นให้
เป็นผลเสียหายแก่จำเลยที่ไม่มาศาล

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

เกณฑ์ตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ (๓) “ในคดีที่มีจำเลยหลายคน ถ้าศาลเห็นสมควรจะพิจารณาและสืบพยานจำเลยคนหนึ่ง ๆ ลับหลังจำเลยคนอื่นก็ได้” สามารถนำไปใช้ได้กับคดีอาญา ทุกคดี โดยไม่ต้องคำนึงว่าจำเลยจะมีทนายความหรือไม่ ซึ่ง เป็นการสืบพยานจำเลยคนหนึ่งลับหลังจำเลยคนอื่น

ผล ห้ามมิให้ศาลรับฟังการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังนั้นให้เป็นผลเสียหายแก่จำเลยที่ไม่มาศาล

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

เกณฑ์ตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ (๔) “จำเลยไม่อาจมาฟังการพิจารณาและ สืบพยานได้เนื่องจากความเจ็บป่วย หรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่นอันมิอาจก้าว ล่วงได้ เมื่อจำเลยมีทนายความและจำเลยได้รับอนุญาตจากศาลที่จะไม่มาฟัง การพิจารณาและสืบพยาน” สามารถนำไปใช้ได้กับคดีอาญาทุกคดี เมื่อจำเลย ที่เจ็บป่วยหรือมีเหตุจำเป็นนั้นมีทนายความ และจำเลยได้รับอนุญาตจาก ศาลที่จะไม่มาฟังการพิจารณาและการสืบพยานโจทก์หรือสืบพยานจำเลย

ผล แม้การพิจารณาและสืบพยานลับหลังจะเป็นผลเสียหายแก่ จำเลยที่ไม่มาศาล ศาลย่อมมีอำนาจรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มา จากการสืบพยานลับหลังจำเลยคนนั้นได้ เนื่องจากจำเลยนั้นมี ทนายความแล้ว

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

เกณฑ์ตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ (๕) “ในระหว่างการพิจารณาและสืบพยาน ศาลมีคำสั่งให้จำเลยออกจากห้องพิจารณาเพราะเหตุขัดขวางการพิจารณา หรือจำเลยออกจากห้องพิจารณาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาล” สามารถนำไปใช้ได้กับคดีอาญาทุกคดี เมื่อศาลมีคำสั่งให้จำเลยออกจากห้องพิจารณาเพราะขัดขวางการพิจารณา หรือออกจากห้องพิจารณาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาล

ผล แม้การพิจารณาและสืบพยานลับหลังจะเป็นผลเสียหายแก่จำเลยที่ศาลสั่งให้ออกจากห้องพิจารณา ศาลย่อมมีอำนาจรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากการสืบพยานลับหลังจำเลยคนนั้นได้ เนื่องจากสาเหตุมาจากตัวจำเลยเองที่ขัดขวางการพิจารณา หรือออกจากห้องพิจารณาไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาลเสียก่อน

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๖.๒) ศาลสั่งให้จำเลยออกจากห้องพิจารณาเพราะขัดขวางการพิจารณา

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๐ บัญญัติว่า “ให้นำบทบัญญัติเรื่องรักษาความเรียบร้อยในศาลในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาบังคับแก่การพิจารณาคดีอาญาโดยอนุโลม แต่ห้ามมิให้สั่งให้จำเลยออกจากห้องพิจารณา เว้นแต่จำเลยขัดขวางการพิจารณา”

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลคดีแพ่งบัญญัติใน ป.วิ.พ. มาตรา ๓๐-๓๓

ในคดีอาญา ให้นำ ป.วิ.พ. ดังกล่าวมาใช้โดยอนุโลม แต่ห้ามมิให้ศาล
สั่งให้จำเลยออกจากห้องพิจารณา เว้นแต่จำเลยจะขัดขวางการพิจารณา
ฉะนั้น แม้จำเลยจะประพฤติตนไม่เรียบร้อยในศาลแต่ไม่ถึงขนาดเป็น
การขัดขวางการพิจารณา ศาลก็ต้องพิจารณาและสืบพยานต่อหน้าจำเลย
ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง แต่หากจำเลยข่มขู่พยานต่อหน้าศาล อัน
เป็นการประพฤติตนไม่เรียบร้อยในศาลแล้ว ยังเป็นการขัดขวางการ
พิจารณาด้วย ศาลย่อมมีอำนาจสั่งให้จำเลยออกจากห้องพิจารณาได้ ซึ่ง
ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ ทวิ (๕) ที่แก้ไขใหม่บัญญัติมารองรับอีกชั้นหนึ่งแล้ว

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๖.๓) การสืบพยานและพิจารณาลับหลังจำเลยที่หลบหนี

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ ทวิ /๑ (ที่เพิ่มเติมใหม่) บัญญัติว่า “ภายหลังที่ศาลได้
ดำเนินการตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสอง แล้ว เมื่อศาลเห็นว่าจำเลยหลบหนี หรือไม่
มาฟังการพิจารณาและสืบพยานโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ศาลออกหมายจับ
จำเลย หากไม่ได้ตัวจำเลยมาศาลภายในสามเดือนนับแต่วันออกหมายจับ เมื่อศาล
เห็นเป็นการสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะให้การพิจารณาเป็นไป
โดยไม่ชักช้า และจำเลยมีทนายความ ให้ศาลมีอำนาจพิจารณาและสืบพยานลับ
หลังจำเลยได้ และเมื่อศาลพิจารณาคดีเสร็จแล้ว ให้ศาลมีคำพิพากษาในคดีนั้น
ต่อไป

การพิจารณาและสืบพยานตามวรรคหนึ่งต้องมีคดีที่มีอัตราโทษประหาร
ชีวิต หรือคดีที่จำเลยมีอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่ถูกฟ้องต่อศาล”

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

จากข้อความที่ระบุว่า “ภายหลังที่ศาลได้ดำเนินการตาม
มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง แล้ว” ทำให้เห็นว่า ต้องเป็นกรณีที่
โจทก์หรือทนายโจทก์และจำเลยมาอยู่ต่อหน้าศาลแล้ว และ
ศาลเชื่อว่าเป็นจำเลยจริง ให้ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้
จำเลยฟัง และถามว่าได้กระทำผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้
อย่างไรบ้าง คำให้การของจำเลยให้จดไว้ ถ้าจำเลยไม่ยอมให้
การ ก็ให้ศาลจดรายงานไว้และดำเนินการพิจารณาต่อไป อัน
เป็นกระบวนการพิจารณาในชั้นศาลแล้ว

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

ซึ่งหลังจากอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังกับสอบถามคำให้การจำเลยแล้ว
แน่นอนว่าในทางปฏิบัติต้องผ่านการสอบถามจำเลยมาก่อนแล้วว่าจำเลยมี
ทนายความหรือไม่ ตามที่ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ กำหนดไว้ และต้องปรากฏว่า
จำเลยนั้นได้แต่งตั้งทนายความไว้เรียบร้อยแล้วด้วย ไม่ว่าจะเป็นทนายความที่
จำเลยแต่งตั้งเองหรือขอให้ศาลแต่งตั้งให้ก็ตาม หลังจากนั้นจำเลยหลบหนีไป
จนศาลออกหมายจับจำเลยและไม่ได้ตัวจำเลยมาศาลภายใน ๓ เดือน นับแต่วัน
ออกหมายจับ เมื่อศาลเห็นเป็นการสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะ
ให้การพิจารณาเป็นไปโดยไม่ชักช้า ศาลมีอำนาจพิจารณาและสืบพยานลับหลัง
จำเลยนั้นกับมีคำพิพากษาในคดีนั้นต่อไปได้ (ซึ่งถือเป็นดุลพินิจของศาลที่จะ
พิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยนั้นหรือไม่ก็ได้)

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

❁ มีข้อนำสังเกตว่า กฎหมายใช้คำว่า “และจำเลยมีทนายความ” ฉะนั้น ถ้าคดีที่จำเลยหลบหนีไปนั้นมีอัตราโทษจำคุก แต่จำเลยแถลงต่อศาลตอนสอบถามเรื่องทนายว่าตนไม่ต้องการทนายความ ย่อมแสดงว่าคดีที่จำเลยหลบหนีนั้นจำเลยไม่มีทนายความ เมื่อไม่ได้ตัวจำเลยมาศาลภายใน ๓ เดือน นับแต่วันออกหมายจับ ศาลน่าจะทำการพิจารณาและสืบพยานลับหลังกับมีคำพิพากษาลับหลังจำเลยไม่ได้

❁ แต่ถ้าคดีที่จำเลยหลบหนีไปนั้นมีอัตราโทษประหารชีวิต หรือจำเลยที่หลบหนีนั้นมีอายุไม่เกิน ๑๘ ปี ในวันที่ถูกฟ้องต่อศาล แม้จำเลยนั้นจะมีทนายความ มาตรการนี้ก็กำหนดชัดเจนไว้ในวรรคสองว่า ศาลจะทำการพิจารณาและสืบพยานลับหลังกับมีคำพิพากษาลับหลังจำเลยไม่ได้

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๖.๔) การสืบพยานและพิจารณาลับหลังจำเลยที่เป็นนิติบุคคล

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๒ (ที่เพิ่มเติมใหม่) บัญญัติว่า “ในคดีที่จำเลยเป็นนิติบุคคล ภายหลังที่ศาลได้ดำเนินการตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสอง แล้ว เมื่อมีกรณีที่ศาลได้ออกหมายจับผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นแล้ว แต่ยังจับตัวมาไม่ได้ภายในสามเดือนนับแต่วันออกหมายจับ และไม่มีผู้แทนอื่นของนิติบุคคลมาดำเนินการแทนนิติบุคคลนั้นได้ เมื่อศาลเห็นเป็นการสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะให้การพิจารณาเป็นไปโดยไม่ชักช้า ให้ศาลมีอำนาจพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยได้ และเมื่อศาลพิจารณาคดีเสร็จแล้ว ให้ศาลมีคำพิพากษาในคดีนั้นต่อไป”

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

จากข้อความที่ระบุว่า “ภายหลังที่ศาลได้ดำเนินการตามมาตรา ๑๗๒
วรรคสอง แล้ว” ทำให้เห็นว่า ต้องเป็นกรณีที่โจทก์หรือทนายโจทก์และ
จำเลยซึ่งเป็นนิติบุคคล โดยผู้จัดการหรือผู้แทนของจำเลยนั้นได้มาอยู่
ต่อหน้าศาลแล้ว และศาลเชื่อว่าจำเลยเป็นนิติบุคคลที่ถูกฟ้องจริง ให้
ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้ผู้จัดการหรือผู้แทนของจำเลยซึ่งเป็นนิติ
บุคคลนั้นฟัง และถามว่าได้กระทำผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไร
บ้าง คำให้การของจำเลยให้จดไว้ ถ้าจำเลยไม่ยอมให้การ ก็ให้ศาลจด
รายงานไว้และดำเนินการพิจารณาต่อไป อันเป็นกระบวนการพิจารณาใน
ชั้นศาลแล้ว

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

ซึ่งหลังจากมีการอ่านและอธิบายฟ้องให้ผู้จัดการหรือผู้แทนของจำเลยฟัง
กับสอบถามคำให้การแล้ว หลังจากนั้นผู้จัดการหรือผู้แทนของจำเลย
หลบหนีไป หรือมีพฤติการณ์อื่นใดทำให้ศาลออกหมายจับผู้จัดการหรือ
ผู้แทนของจำเลยนั้น และยังจับตัวไม่ได้ภายใน ๓ เดือน นับแต่วันออก
หมายจับ กับไม่มีผู้แทนอื่นของจำเลยนิติบุคคลนั้นมาดำเนินการแทน เมื่อ
ศาลเห็นเป็นการสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะให้การ
พิจารณาเป็นไปโดยไม่ชักช้า ศาลมีอำนาจพิจารณาและสืบพยานลับหลัง
จำเลยซึ่งเป็นนิติบุคคลกับมีคำพิพากษาในคดีนั้นต่อไปได้ (ซึ่งถือเป็น
ดุลพินิจของศาลที่จะพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยนั้นหรือไม่ก็ได้)

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๖.๕) การสืบพยานโดยไม่ให้พยานเผชิญหน้ากับจำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ วรรคสาม บัญญัติว่า “ในการสืบพยานเมื่อได้พิเคราะห์ถึงเพศ อายุ ฐานะ สุขภาพอนามัย ภาวะแห่งจิตของพยานหรือความเกรงกลัวที่พยานมีต่อจำเลยแล้ว จะดำเนินการโดยไม่ให้พยานเผชิญหน้าโดยตรงกับจำเลยก็ได้ ซึ่งอาจกระทำโดยการใช้โทรทัศน์วงจรปิด สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีอื่นตามที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา และจะให้สอบถามผ่านนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลอื่นที่พยานไว้วางใจด้วยก็ได้”

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

ในอดีต ผลจากการต้องพิจารณาและสืบพยานต่อหน้าจำเลย ทำให้พยานบุคคลที่มาเบิกความต่อศาลต้องเผชิญหน้ากับจำเลยโดยตรง แต่ในโลกยุคปัจจุบันมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมาก ทำให้ศาลสามารถใช้โทรทัศน์วงจรปิด หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างอื่นที่สามารถถ่ายทอดภาพและเสียงคำเบิกความของพยานซึ่งอยู่ในห้องหรือสถานที่แห่งหนึ่งไปยังห้องพิจารณาที่จำเลยอยู่ในห้องพิจารณา จึงเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ให้พยานต้องเผชิญหน้ากับจำเลยได้

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๖.๖) การสืบพยานล่วงหน้าตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๓๗ ทวิ

ศาลมีอำนาจสืบพยานลับหลังจำเลยได้ในกรณีที่มีการสืบพยานบุคคลไว้ก่อนฟ้องคดีต่อศาล ไม่ว่าพนักงานอัยการร้องขอ หรือผู้ต้องหาหรือจำเลยให้สืบก็ตาม ซึ่งถ้าหากผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นถูกฟ้องเป็นจำเลยในเวลาภายหลัง มาตรการนี้ก็จะทำให้ศาลรับฟังคำพยานบุคคลที่สืบไว้ก่อนฟ้องในการพิจารณาคดีได้ โดยไม่ต้องคำนึงว่ากระบวนการสืบพยานบุคคลไว้ก่อนนั้นจะได้กระทำต่อหน้าผู้ต้องหาหรือจำเลยหรือไม่ก็ตาม

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๕๘๐/๒๕๔๓

ก่อนฟ้องคดีต่อศาล เมื่อมีเหตุดังที่ระบุไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา ๒๓๗ ทวิ วรรคแรก พนักงานอัยการย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องเพื่อให้ศาลมีคำสั่งสืบพยานนั้นไว้ทันทีก็ได้ โดยไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นกรณีที่ผู้ต้องหาถูกควบคุมตัวอยู่หรือไม่ ประกอบกับ ป.วิ.อ. มาตรา ๒๓๗ ทวิ วรรคสี่ ก็ให้ศาลสามารถมีคำสั่งอนุญาตให้สืบพยานและอ่านคำเบิกความของพยานให้พยานฟังนั้นฟังได้ แม้ผู้ต้องหาจะไม่ถูกจับกุมหรือถูกควบคุมตัวอยู่

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ฉบับหลังจําเลย (ต่อ)

#ฎีกาที่ ๑๐๒๕๔/๒๕๕๗

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๓๗ ทวิ วรรคหนึ่ง การสืบพยานก่อนฟ้องคดี เป็นกรณีจำเป็นที่จะต้องเสนอพยานหลักฐานต่อศาลไว้ก่อน เพราะหากรอจนมีการฟ้องคดีอาจเป็นการยากแก่การนำพยาน บุคคลนั้นมาสืบในภายหลังเพื่อพิสูจน์ความผิด ซึ่งบางกรณี อาจยังไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด กฎหมายจึงบัญญัติเพียงว่า ถ้า รู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุมอยู่ก็ให้นำตัวมาศาล ด้วย ดังนั้น หากไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดก็สามารถสืบพยานก่อน ฟ้องคดีได้โดยไม่ต้องนำตัวมาศาล

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ฉบับหลังจําเลย (ต่อ)

หมายเหตุ แต่หากรู้ตัวและถิ่นที่อยู่ของ ผู้กระทำความผิดแล้ว แม้ไม่มีการ ควบคุมตัวไว้ ถ้าจะมีการสืบพยาน ล่วงหน้า ต้องแจ้งวันนัดสืบพยานก่อน ฟ้องให้บุคคลนั้นทราบด้วย

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๔๐๖๓/๒๕๕๓

การที่จำเลยเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวนในวันเกิดเหตุและได้รับการปล่อยตัว แม้จะไม่ถือว่าถูกควบคุมอยู่ในอำนาจพนักงานสอบสวน แต่ก็ป็นกรณีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดและทราบถิ่นที่อยู่ของจำเลย อันชอบที่พนักงานสอบสวนหรือโจทก์ต้องแจ้งวันนัดสืบพยานก่อนฟ้องให้จำเลยทราบ ทั้งต้องตั้งทนายความให้จำเลยก่อนเริ่มสืบพยานก่อนฟ้อง การที่ศาลชั้นต้นไม่ได้ตั้งทนายความให้จำเลยและมีได้ซักถามพยานโจทก์ในลักษณะซักถามพยานแทนจำเลย จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๒๓๗ ทวิ ไม่อาจรับฟังการสืบพยานปาก จ. ก่อนฟ้องคดีได้ คงรับฟังได้เพียงพยานบอกเล่า

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๖.๗) นำมาตรา ๒๓๗ ทวิ ใช้บังคับกับการสืบพยาน
ในกรณีอื่นด้วย

การสืบพยานผู้เชี่ยวชาญ/พยานหลักฐานอื่นตาม
มาตรา ๒๓๗ ตริ

ฟ้องคดีแล้ว แต่มีเหตุจำเป็นต้องสืบพยานล่วงหน้าก่อน
ถึงวันนัดสืบพยานตามมาตรา ๑๓๓/๒ วรรคสอง เป็น
กรณีสืบพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับประเด็นสำคัญในคดี
ไว้ล่วงหน้าก่อนถึงกำหนดวันนัดสืบพยาน

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน
ลับหลังจำเลย (ต่อ)

พนักงานอัยการเห็นว่าพยานโจทก์มีเหตุขัดข้อง
มาศาลในวันสืบพยานไม่ได้ หรือเกรงว่าจะเป็น
การยากที่จะนำพยานนั้นมาสืบตามที่ศาลนัดไว้
พนักงานอัยการขอให้ศาลสืบพยานนั้นไว้
ล่วงหน้าได้ตามมาตรา ๕๕/๑ วรรคหนึ่ง
ประกอบมาตรา ๑๗๓/๒ วรรคสอง

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน
ลับหลังจำเลย (ต่อ)

กรณีหากเน้นเข้าไปพยานหลักฐานทาง
วิทยาศาสตร์จะสูญเสียไป หรือยากแก่
การตรวจพิสูจน์ ศาลสั่งให้ตรวจพิสูจน์
ตามมาตรา ๒๔๔/๑ ไว้ก่อนได้ ทั้งนี้
ตามมาตรา ๒๓๗ ตี ๑ วรรคสอง

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๖.๘) การสืบพยานเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี ตามมาตรา ๑๗๒ ตรี

เป็นกรณีพยานบุคคลเป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี กฎหมาย
บังคับให้ศาลใช้วิธีการสืบพยานสำหรับเด็กโดยเฉพาะ โดยศาล
ต้องจัด (ใช้ดุลพินิจไม่ได้) ให้พยานเด็กอยู่ในสถานที่ ๆ
เหมาะสม และศาลจะถามพยานเอง หรือจะถามผ่านทาง
นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ก็ได้ ส่วนคู่ความให้ซักถาม
ถามค้าน ถามติงผ่านทางนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์
เท่านั้น โดยมีการถ่ายทอดภาพและเสียงไปยังห้องพิจารณาด้วย

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

อายุของพยานเด็ก ให้นับอายุเด็กไม่เกิน ๑๘
ปี จนถึงวันสืบพยาน/เบิกความ แม้ว่าเด็กนั้น
จะบรรลุนิติภาวะเนื่องจากการสมรสก็ตาม
หากในวันที่ศาลสืบพยาน พยานเด็กนั้นมีอายุ
ยังไม่เกิน ๑๘ ปี ศาลถูกบังคับโดยกฎหมาย
ต้องนำวิธีการสืบพยานสำหรับเด็กมาใช้ทุก
กรณี

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

เมื่อศาลจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีที่ได้บันทึกไว้ในชั้นสอบสวนตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ หรือชั้นไต่สวนมูลฟ้องตามมาตรา ๑๗๑ วรรคสอง ต่อหน้าคู่ความแล้ว

ต้องถือว่าสื่อภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายหรือพยานนั้นเป็นส่วนหนึ่งของคำเบิกความของผู้เสียหายหรือพยานในชั้นพิจารณาของศาลด้วย

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๕๐๓/๒๕๖๕

แม้ผู้เสียหายไม่ได้เบิกความถึงการกระทำของจำเลยเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๖๒ เวลากลางวัน แต่ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายตามวัตถุพยานซึ่งพนักงานสอบสวนจัดให้มีการบันทึกไว้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคสี่ ให้คู่ความฟังแล้ว ต้องถือว่าสื่อภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายเป็นส่วนหนึ่งของคำเบิกความของผู้เสียหายในชั้นพิจารณาของศาลตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ ตีรวรรคสาม เมื่อสื่อภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๖๒ เวลากลางวันแล้ว ต้องถือว่าผู้เสียหาย เบิกความถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวในชั้นพิจารณาแล้ว

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ฉบับหลังจำเลย (ต่อ)

#ฎีกาที่ ๖๒๔๓/๒๕๖๒

ผู้เสียหายเป็นเด็กอายุ ๕ ปีเศษ มาเบิกความด้วยตนเองแล้ว แต่ระหว่างการสืบพยานไม่ให้ความร่วมมือที่จะตอบคำถาม ศาลชั้นต้นเห็นสมควรให้ถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหาย ซึ่งบันทึกไว้ในชั้นสอบสวนต่อหน้าคู่ความ ถือว่าภาพและเสียงดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของคำเบิกความผู้เสียหายในชั้นพิจารณาของศาลตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ ตี ๓ วรรคสาม มิใช่พยานบอกเล่า

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ฉบับหลังจำเลย (ต่อ)

ยกเว้นกรณีที่เด็กนั้นเป็นจำเลย

มาตรา ๑๗๒ ตี ๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เว้นแต่ในกรณีที่จำเลยอ้างตนเองเป็นพยาน ในการสืบพยานเด็ก...” แสดงว่า วิธีการสืบพยานเด็กนี้ใช้กับการสืบพยานเด็กที่อายุไม่เกิน ๑๘ ปี ทุกกรณี ยกเว้นกรณีเดียว คือ กรณีที่จำเลยอ้างตนเองเป็นพยาน เพราะการสืบพยานต้องกระทำโดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลยตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง ไม่อาจแยกเด็กที่เป็นจำเลยออกไปไว้ในสถานที่อื่นได้ ทั้งการออกแบบการสืบพยานเด็กนี้มีวัตถุประสงค์ใช้สำหรับพยานเด็กที่เป็นโจทก์ โจทก์ร่วม ผู้เสียหาย หรือพยานเท่านั้น

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๖.๕) กรณีไม่ได้ตัวพยานที่เป็นเด็กมาเบิกความ

มาตรา ๑๗๒ ตีรวรรคสี่ บัญญัติว่า “ในกรณีที่ไม่ได้ตัวพยานมาเบิกความตามวรรคหนึ่งเพราะมีเหตุจำเป็นอย่างยิ่ง ให้ศาลรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การของพยานนั้นในชั้นสอบสวนตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ หรือชั้นไต่สวนมูลฟ้องตามมาตรา ๑๗๑ วรรคสอง เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของพยานนั้นในชั้นพิจารณาของศาล และให้ศาลรับฟังประกอบพยานอื่นในการพิจารณาพิพากษาคดีได้”

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๓๕/๒๕๕๑

โจทก์อ้างส่งวิดีโอเทปบันทึกภาพถ่ายระหว่างการสอบสวนผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๓ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพันตำรวจตรี ม. ได้สอบคำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๓ โดยชอบต่อหน้าพนักงานอัยการและนักจิตวิทยา ซึ่งศาลมีอำนาจรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การของพยานปากผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๓ ได้เสมือนผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๓ ซึ่งต่างเป็นเด็กมาเบิกความในชั้นพิจารณาของศาลตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ ตีรวรรคสี่ แต่โจทก์จะต้องมีพยานหลักฐานอย่างอื่นมาประกอบด้วย จึงจะทำให้พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้ว่าจำเลยร่วมเป็นคนร้ายได้

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน
ลับหลังจำเลย (ต่อ)

กรณีไม่ปรากฏว่าที่ไม่ได้ตัวพยานเด็กมา
เบิกความเป็นเพราะเหตุใด โดยแถลงต่อ
ศาลเพียงลอยๆ ว่า ยังไม่ทราบที่อยู่ ยังไม่
ถือว่าเป็นเหตุจำเป็นอย่างยิ่งที่จะให้ศาลรับ
ฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การเสมือนหนึ่ง
เป็นคำเบิกความของพยานนั้นในชั้น
พิจารณาของศาลได้ (ฎีกาที่ ๔๑๑๒/๒๕๕๒)

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน
ลับหลังจำเลย (ต่อ)

(๖.๑๐) กรณีสืบพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี นอกศาลตาม
มาตรา ๒๓๐ และมาตรา ๒๓๐/๑ ประกอบมาตรา ๑๗๒ จัตวา
การเดินเผชิญสืบพยานเด็ก หรือสืบพยานประเด็นที่
เป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี (มาตรา ๒๓๐) และการประชุม
ทางจอภาพ (มาตรา ๒๓๐/๑) มาตรา ๑๗๒ จัตวา บัญญัติว่า
“ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๗๒ ทรี มาใช้บังคับโดย
อนุโลมแก่การสืบพยานนอกศาลในคดีที่พยานเป็นเด็กอายุ
ไม่เกินสิบแปดปี”

ข้อยกเว้นของการพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลย (ต่อ)

ฉะนั้น กรณีเดินเผชิญสืบพยานเด็ก หรือสืบพยานประเด็นที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี ศาลต้องใช้วิธีการสำหรับเด็ก โดยเฉพาะ โดยศาลต้องจัด (ใช้ดุลพินิจไม่ได้) ให้พยานเด็กอยู่ในสถานที่ ๆ เหมาะสม และศาลจะถามพยานเด็กเอง หรือจะถามผ่านทางนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ก็ได้ ส่วนคู่ความให้ซักถาม ถามค้าน ถามติงผ่านทางนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เท่านั้น โดยมีการถ่ายทอดภาพและเสียงไปยังห้องพิจารณา

